

ærede Minister at lade hele denne Sag undersøge for at faa konstateret, om der er Grundlag for en Tiltale mod disse Mennesker, der vitterlig har begaaet et oprørende Dyrplageri, for hvilket der er Straf i den nye Lovs § 1.

R. Rasmussen: I Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 om Børn fødte udenfor Ægteskab fastsættes det, at Faderen skal udrede de tre Femteparter af det Bidrag, som er nødvendigt til Barnets Ophold. Dette er jo en god og sund Bestemmelse, thi Faderen er i social Henseende den stærkeste, og derfor bør han bære den største Byrde ved Barnets Opdragelse. Men ser vi nu paa, hvorledes Forholdet er mellem det, der er Lovens Forudsætning og Ord, og saa den Maade, hvorpaa den i Praktiks fungerer, saa er der et gabende Svælg. Øvre i vor Kommune var der en Kvinde, der fødte et Barn udenfor Ægteskab. Det var hende om at gøre at faa det anbragt i et Hjem, hvor det kunde faa en god Pleje og Opdragelse, og dette tjener jo til Ære for hendes Moderfølelse. Hun var saa heldig at finde et saadant Hjem hos et Par brave Haandværksfolk, der havde Kærlighed til Børn og gerne vilde paatage sig Opgaven, men de var fattige og havde derfor ikke Raad til at være Filantroper, selv om de gerne vilde det. Følgen blev, at Pigen for sit Vedkommende maatte betale 128 Kr. om Aaret for Barnets Pleje og Opdragelse, medens Faderen slap med 72 Kr. Det Forhold, der her kom til at foreligge i Praktiks, var altsaa det stik modsatte af, hvad der var Forudsætningen ved Lovens Vedtagelse. Spørger vi nu om, hvad Grunden er til, at dette Misforhold er kommet til Stede, saa er Svaret ligefor: det er den allestedsnærværende Dyrtid, der er Skyld deri. Den Skala, hvorefter Overøvrigheden fastsætter Alimenterernes Bidrag, er af langt ældre Dato end Dyrtiden, og derved fremkommer dette Misforhold. Nu vil jeg gerne henstille til den højtærede Justitsminister, om han ikke kunde drage Omsorg for, at der blev tilvejebragt Overensstemmelse mellem Lovens Ord og Aand og den Maade, hvorpaa den praktiseres. Jeg synes, at det er uforsvarligt, at et Forhold som det, jeg her har peget paa, skal finde Sted. I det Tilfælde, jeg her har omtalt, var Karlen velstillet, han havde Raad til at betale, men han slap med det lille Bidrag, hvorimod Kvinden, som var fattig og ubemidlet, maatte svare de tre Femteparter, som det egentlig havde været Faderens Pligt at betale.

Et æret Medlem udtalte forleden Ønsket om, at alle, som gjorde sig skyldige i Klausulbrud eller overtraadte Lovene om Udførsel, maatte blive indespærret i Tugthuset og deres Formue konfiskeret til Fordel for Samfundet. Jeg for mit Vedkommende skulde ikke havet det mindste imod, at de blev Genstand for en saadan Skæbne, men jeg har ikke stor Tro til, at Ønsket lader sig realisere. Vi har jo ogsaa set, at de af disse Mennesker, som hører til det, vi kalder det bedre Selskab, altsaa i social Henseende er velstillede, ikke behøver at være bange for, at der skal blive forment dem Adgang til stadig at bevæge sig i de finere Kredse, selv om de maa betale en stor Bøde for en saadan Lovovertrædelse. Der bliver af dem, som de i social Henseende hører til, ikke øvet Spor af Justits overfor dem. Jeg vil derfor gerne henstille, om der ikke var Mulighed for, at vi kunde faa et Tillæg til vor Straffelov, der kunde ramme disse Folk paa saadan Vis, at de blev uværdige til at øve deres Borgerret. De har tydelig vist, at de mangler tilstrækkelig Samfundsfølelse til at være værdige til at deltage i Afgørelsen af vort Lands Ve og Vel, naar vor nye Grundlov nu skal træde i Kraft. Den Dag, vi andre skal gaa til Valg, burde de være placerede paa den sorte Liste; der hører de hjemme.

Vi har nu faaet Borgfred her i Landet, og den vil jeg ønske alt muligt godt. Men selv om der er blevet Borgfred og ingen Reformkrav maa fremsættes fra Regeringens Side, som er egnede til at vække den politiske Strid, maa det dog formentlig være de enkelte Medlemmer tilladt at fremsætte Udtalelser om, hvad de kunde ønske fremmet under de nuværende Forhold. Det var jo det, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) gjorde forleden, da han udtalte Ønsket om, at man vilde bruge Borgfreden til at give Valgloven en bedre Form, end den nu har. Dette Ønske slutter jeg mig til for mit Vedkommende. Jeg synes ikke, at der kunde være nogen smukkere Opgave for den danske Rigsdag at løse i denne Borgfredens Tid end at give Valgloven en saadan Form, at man havde Sikkerhed for, at den kunde løse den Opgave, som den efter Grundloven skal. Det fastsættes jo i vor nye Grundlovs § 32, at Valgloven skal være saaledes affattet, at den sikrer alle politiske Anskuelse Repræsentation i Folketinget i Overensstemmelse med den Tilslutning, som de har ude i Folket. Men saa skulde vi ogsaa forme vor Valglov saaledes, at vi havde nogen Sikkerhed for, at den evnede at løse den Opgave, som den